

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce:

bytem

zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem

sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 - Dolní Chabry

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**

sídlem U Jezů 642/2a, 461 80 Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2018, č. j. OD 978/18-2/67.1/18276/Li

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 22. 11. 2018, č. j. OD 978/18-2/67.1/18276/Li, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Žaloba

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru správního, oddělení přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 27. 8. 2018, sp. zn. 1193/2018/SPR/OPŘ/Šš/648-Dpř, č. j. 73839/2018. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit z vědomé nedbalosti tím, že [XX], v [XX] hodin v Jablonci nad Nisou, ulici [XX] na pozemní komunikaci ve směru od centra Jablonce nad Nisou na konkrétně uvedených GPS souřadnicích řídil motorové vozidlo značky [XX], RZ: [XX], přičemž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou na 50 km/h o 38 km/h, respektive o 35 km/h při zohlednění odchylky 3 km/h, když jel rychlostí 88 km/h, respektive 85 km/h při zohlednění odchylky 3 km/h. Svým jednáním žalobce porušil povinnost podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za přestupek byla žalobci podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu a § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), uložena pokuta ve výši 3 000 Kč a dále podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
2. V žalobě žalobce nejprve namítal, že správní orgán řádně neodůvodnil uloženou pokutu. V rozhodnutí nebyla v tomto ohledu řádně vyhodnocena veškerá zákonná kritéria, přesto byla uložena pokuta 500 Kč nad spodní hranicí sankční sazby. Nebyla hodnocena délka řízení před správními orgány obou stupňů, přitom v řízení došlo k závažné nečinnosti a plynutím času se závažnost přestupku snižuje. Správní orgán pochybil i v tom, že nijak nezohlednil a nepopsal svou správní praxi v obdobných případech. Rovněž nebylo přihlédnuto k tomu, že vedle pokuty byly uloženy i náklady řízení a 3 body. Správní orgán podle žalobce porušil zákaz dvojího přičítání, když při výměře sankce zohlednil, že k přestupku mělo dojít v zastavěném území, kde jsou chodníky, křižovatky, autobusové zastávky apod. Tyto skutečnosti jsou přitom pro obec typické, přitomnost chodníků žalobci naopak polehčuje, neboť značí, že chodci by se na silnici neměli vůbec vyskytovat. Správní orgán ani okrajově nezmnínil polehčující ani přitěžující okolnosti. Tvzení, že si v předmětném místě občané stěžují na řidiče překračující povolenou rychlost, že zde došlo ke zvýšení hustoty dopravy, stala se zde vážná dopravní nehoda a chodí tudy děti do školy, nejsou doložena. Správní orgán ani

neuevedl, zda je považuje za relevantní, polehčující či přitěžující. Žalovaný se nezabýval tím, zda není na místě postupovat podle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Nezabýval

se ani tím, zda úprava zákona o odpovědnosti za přestupky není pro žalobce příznivější. Správní orgán porušil institut zahlazení, když vycházel z toho, že žalobce je držitelem řídicího oprávnění od r. 1975 a do současné doby má 11 záznamů v rejstříku evidence přestupků,

kdy většina záznamů se týká porušení nejvyšší povolené rychlosti. Správní orgán přitom dle judikatury není oprávněn přihlídnout k přestupkům starším 3 roky.

3. Další okruh žalobních námitek směřoval proti provedení měření rychlosti. Žalobce namítal podjatost výrobce měřícího zařízení, který rozhodoval o ověření svého výrobku, na jehož používání měl ekonomický zájem. Proto žalobce požaduje zrušení ověřovacího listu

pro nezákonnost v přezkumném řízení a do doby vyřízení tohoto podnětu navrhuje přerušování soudního řízení. Žalobce dále poukázal na § 79a zákona o silničním provozu a tvrdil, že policisté nemají zákonnou oporu k provádění měření rychlosti skrytým způsobem bez vědomí osoby,

o jejímž jednání je pořizován důkaz. Dle žalobce obecně platí, že důkazy lze pořizovat pouze s vědomím dotčené osoby. Protože taková výjimka ve vztahu k měření rychlosti není zakotvena, skryté měření rychlosti je postupem *ultra vires* a výstup z měření takto provedeného není použitelným důkazem. Nebyl rovněž dodržen předepsaný účel měření rychlosti,

a to zvyšování bezpečnosti provozu. Touto podmínkou měření se správní orgán nijak nezabýval, jedná o nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

4. Za nepřezkoumatelný postup žalobce označil také odečtení odchylky 3 %, aniž bylo uvedeno,

na základě čeho tak správní orgán učinil. Podle žalobce byla údajně legitimní odchylka spočítána nesprávně. Vyhodnocení měření rychlosti pomocí „pomůcky“ je nepřezkoumatelné, nebylo provedeno jako dokazování, jehož by se žalobce mohl zúčastnit, postup při vyhodnocování měření neměl oporu v provedeném dokazování. Použitá šablona není způsobila prokázat, zda bylo měření rychlosti provedeno rovnoběžně s vozovkou. Správní orgány při svých odborných úvahách o měření rychlosti neodkazují na konkrétní stránky návodu k obsluze, který ani nebyl proveden jako důkaz a není součástí spisu. Správní orgán dále všechny žalobcem navržené důkazní prostředky neprovedl a zcela je přehlédl bez jakéhokoli odůvodnění,

čímž zasáhl žalobcovo právo na spravedlivý proces. Zařízení RAMER 10C nemá schopnost zjistit, kdy je špatně ustaveno, a neprovést v takovém případě měření. I dle vyjádření Českého metrologického institutu ze dne 14. 8. 2018 není žádné zařízení vybaveno funkcí, která by za obsluhu hlídala dodržení všech bodů návodu k obsluze. Měření bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze v zatáčce.

5. Žalobce dále tvrdil, že závěr o zavinění ve formě vědomé nedbalosti nebyl v rozhodnutí řádně odůvodněn. Správní orgán měl odůvodnit a prokázat, že žalobce věděl, jaký v úseku platí rychlostní limit, jakož i to, že tento limit překračuje o více než 20 km/h.

Konstatování, že žalobce je držitelem řidičského oprávnění, k prokázání vědomosti žalobce nepostačuje. Žalobce měl

za to, že jede rychlostí cca 50 km/h a přestupku se nedopouští. Spodní hranici skutkové podstaty měl překročit toliko o 13 km/h, přičemž rozdíl v rychlosti 13 km/h není okamžitě rozpoznatelný, přestupek tedy mohl žalobce spáchat nevědomě. Závěr o zavinění je neprokázaný a nepřezkoumatelný. Správní orgán se nezabýval přiměřenými důvody, přesto dovodil, že žalobce jednal z nedbalosti vědomé.

6. Nakonec žalobce vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a žádal o naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
7. Ze všech uvedených důvodu žalobce navrhoval, aby soud zrušil jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

II. Vyjádření žalovaného

8. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

III. Zjištění ze správního spisu

9. Přestupek žalobce oznámila Městská policie Jablonec nad Nisou správnímu orgánu I. stupně a spolu s oznámením přestupku postoupila oznámení o přestupku sepsané na místě přestupku, které žalobce nepodepsal, dále úřední záznam o přestupkovém jednání žalobce ze dne 2. 5. 2018 spolu se záznamem o přestupku s naměřenou rychlostí 88 km/h včetně fotodokumentace žalobcova vozidla a mapovým podkladem z internetové aplikace Google mapy s označením místa změření rychlosti městskou policií. Dále městská policie správnímu orgánu I. stupně předložila písemné vyjádření Krajského ředitelství policie Libereckého kraje ze dne 5. 12. 2017 s určením úseků pro měření rychlosti v územní působnosti Městské policie Jablonec nad Nisou, osvědčení č. 2/2013 strážnice Pavly Sochorové a ověřovací list č. 014/18 k silničnímu radarovému rychloměru RAMER10 C s platností ověření do 11. 1. 2019. Správní orgán I. stupně měl k dispozici též výpis z evidenční karty řidiče a část návodu k měření rychlosti systémem RAMER 10.
10. Příkazem ze dne 10. 5. 2018 byl žalobce shora uvedeným přestupkem uznán vinným, proti příkazu si v zastoupení obecným zmocněncem Ing. [REDACTED] podal odpor.
11. V dalším průběhu řízení byl přestupek projednán při ústním jednání dne 26. 7. 2018, jehož se zúčastnil obecný zmocněnec žalobce. Při tomto ústním jednání bylo provedeno dokazování podstatnými listinami dosud v řízení shromážděnými, jako svědkyně byla vyslechnuta strážnice městské policie [REDACTED], která přestupkové jednání žalobce potvrdila.

Svědky se vyjadřovala k průběhu měření a zastavení žalobcova vozidla, k nastavení a seřízení radaru dle manuálu či k dobré viditelnosti na vozidlo žalobce. Po ukončení ústního jednání

se žalobce prostřednictvím obecného zmocněnce písemně vyjádřil tak, že měření bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze, výsledkem měření pak nemohla být skutečná rychlost měřeného vozidla. Žalobce předložil fotografii, z níž dovozoval, že v místě měření nebyla rovná komunikace, což návodu odporuje. K těmto tvrzením navrhoval provést důkaz návodem k obsluze měřícího zařízení a ohledáním na místě měření.

12. Rozhodnutím ze dne 27. 8. 2018 byl žalobce shledán vinným ze shora popsaného přestupku. Porušení povinnosti dle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a tím naplnění skutkové podstaty přestupku měl správní orgán I. stupně za prokázané podklady předloženými městskou policií, zejména obrazovým záznamem přestupku, kde je zachyceno žalobcovo vozidlo s udáním rychlosti jízdy vozidla 88 km/h bez odečtené odchylky, místo i čas měření a dále také svědeckou výpověď strážnice, která provedla měření rychlosti. Z fotodokumentace a místní znalosti bylo správnímu orgánu zřejmé místo měření a směr jízdy vozidla žalobce. Z osvědčení strážnice Pavly Sochorové správní orgán dovodil, že měřicí přístroj seřídila, nastavila a ovládala proškolená a k tomu oprávněná osoba. Na základě uvedeného měl správní orgán I. stupně přestupek žalobce za dostatečně prokázaný, byla naplněna objektivní, subjektivní i materiální stránka přestupku. Jedná se o rovný úsek svádějící k rychlé jízdě, správnímu orgánu je z místní znalosti známo, že po chodníku této ulice chodí děti do školy. V rámci stanovení výše a druhu sankce správní orgán I. stupně uvedl, že vycházel ze závažnosti přestupku, když jednáním došlo k porušení silničního zákona a ohrožení zákonem chráněného zájmu. Žalobce je držitelem řidičského oprávnění od roku 1975, v rejstříku evidence přestupků má 11 záznamů, naposledy z r. 2016. Většina záznamů se týká porušení nejvyšší povolené rychlosti. Správní orgán I. stupně uložil za přestupek pokutu v dolní polovině rozpětí zákonné sazby, kdy bylo možné uložit pokutu od 2 500 Kč do 5 000 Kč.

13. Žalobcovo odvolání žalovaný zamítnul a prvostupňové rozhodnutí potvrdil rozhodnutím ze dne 22. 11. 2018. Žalovaný uvedl, že žalobce podal blanketní odvolání, správnost napadeného rozhodnutí tedy přezkoumal v celém rozsahu. Podle žalovaného užil správní orgán I. stupně všech důkazních prostředků, které byly vhodné ke zjištění stavu věci, a to zejména záznam o přestupku a výslech svědkyně, které podpořil i úředním záznamem strážnice městské policie spolu s oznámením o podezření ze spáchání přestupku. Žalovaný dodal, že stěžejním důkazem je snímek žalobcova vozidla, který je součástí záznamu o přestupku, jehož součástí je i kontrolní mřížka, podle které lze zkontrolovat, že předmětné vozidlo se na snímku nachází v odpovídající pozici, tedy že měření proběhlo správně. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 93/2015-41, který se týkal verifikace správnosti měření rychlosti silničním radarovým měřičem RAMER 10 a vydání šablon, které jsou součástí návodu k jejich užití. Z žalobcem předloženého snímku nevyplývá, že měření bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze. I na něm je zachycen rovný úsek komunikace ukončený pravotočivou zatačkou, měření však proběhlo v opačném směru, tedy na dlouhém přímém úseku komunikace.

Podle žalovaného správní orgán I. stupně řádně odůvodnil uložení pokuty v dolní polovině zákonem stanoveného rozmezí. Žalovaný doplnil, že subjektivní stránka byla spatřována v nedbalosti vědomé, žalovaný poukázal na to, že žalobce jako držitel příslušného řidičského oprávnění složil odbornou zkoušku k jeho získání a musel vědět, že svým jednáním, tedy rychlou jízdou v obci, může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že se tak nestane.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., s limity týkajícími se správního trestání (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/20163-16, publ. ve Sb. NSS 3528/2017, rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz).
15. Žalobce uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z pohledu § 79a zákona o silničním provozu. Tuto námitku soud neshledal důvodnou. S výtkami nepřezkoumatelnosti rozhodnutí a nezákonnosti měření rychlosti skrytým způsobem se zdejší soud již setkal, tyto námitky jsou totiž právním zástupcem žalobce jako typizované opakovaně vznášeny před správními soudy, bez konkrétních vazeb na posuzovaný případ, a soud nemá důvod odchýlit se od dříve vyslovených názorů.
16. Právo policie měřit rychlost jízdy účastníků silničního provozu plyne z ustanovení § 79a zákona o silničním provozu. Zákon však nestanoví, jakým způsobem má být měření prováděno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 27/2010-75, či ze dne 15. 11. 2017, č. j. 2 As 191/2017-56). Záleží tedy na policii, jakou metodu či způsob měření rychlosti zvolí. Zákon rovněž policii neukládá povinnost o provádění měření rychlosti jedince, vůči kterému tuto zákonem svěřenou pravomoc vykonává, předem informovat. Ani z ústavní zásady, že státní moc může být vykonávána pouze v mezích a způsoby, které stanoví zákon (čl. 2 odst. 3 Ústavy, čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), nelze dovodit, že by policie o provádění měření rychlosti vozidel musela dotyčného řidiče vozidla nejprve informovat tak, aby si byl vědom měření rychlosti. V této souvislosti soud upozorňuje na změnu právní úpravy § 79a zákona o silničním provozu, kdy s účinností od 1. 8. 2011 byla zrušena povinnost označit úsek měření rychlosti obecní policií přenosnými dopravními značkami s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „MĚŘENÍ RYCHLOSTI“.

17. Co se týče námitky dodržení účelu měření rychlosti, kterým je nepochybně zvyšování bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, a jeho prokazování správními orgány, uvádí soud, že zákonná úprava § 79a zákona o silničním provozu neznamena, že by bylo nutné při každém jednotlivém měření rychlosti dokazovat či kvantifikovat, že měření rychlosti v daném konkrétním případě přispělo ke zvýšení bezpečnosti silničního provozu. Žalobce ostatně neuvedl žádné specifické okolnosti případu, které by měření rychlosti policií za účelem dle § 79a zákona o silničním provozu měly v projednávané věci vyloučit a mohly alespoň vzdáleně ukazovat na nějaké „šikanózní“ měření rychlosti. Takové „šikanózní“ měření rychlosti, nerespektující zákonný účel zvyšování bezpečnosti silničního provozu, naopak vyvrací poznatek správního orgánu I. stupně, známý nepochybně z úřední činnosti a ze spolupráce s městskou policií, tedy že rychlost žalobcova vozidla byla změřena v úseku, kde došlo k dopravní nehodě s vážnými následky a kde je veřejný zájem na zklidnění dopravy.
18. Správní orgán I. stupně zcela správně vycházel z toho, že užitý silniční rychloměr RAMER10 C byl ověřen, což měl řádně doloženo ověřovacím listem č. 014/18. Podle tohoto ověřovacího listu byl rychloměr ověřen společností RAMET a.s. jako příslušným metrologickým střediskem dne 12. 1. 2018, s platností ověření do 11. 1. 2019. K námitkám žalobce, jimiž se snažil zpochybnit ověřovací list, soud uvádí, že je považuje za účelové. Z ustanovení § 16 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, vyplývá, že uvedená společnost prošla náročným procesem, v němž byla prověřena úroveň jejího metrologického a technického vybavení Českým metrologickým institutem a byla prověřena i kvalifikace odpovědných zaměstnanců, která byla doložena certifikátem způsobilosti vydaným akreditovanou osobou nebo osvědčením o odborné způsobilosti vydaným Úřadem pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví. Teprve poté byla autorizace pro ověřování měřidel udělena. Lze dodat, že při ověření rychloměru RAMER10 C muselo uvedené autorizované středisko postupovat dle pravidel stanovených opatřením obecné povahy vydaným Českým metrologickým institutem (§ 9, § 11 zákona o metrologii), dodržení stanoveného postupu rovněž vyplývá z ověřovacího listu č. 014/18. Protože neměl soud o ověřovacím listu žádné pochybnosti, nepřerušil řízení o podané žalobě, jak se toho žalobce domáhal. Zahájení přezkumného řízení žalobce soudu ostatně nedoložil.
19. Užití pomůcky v podobě přiložení šablony, resp. mřížky na fotografii (jak o tom hovoří žalovaný zmíněným rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 93/2015-41) dokumentuje již sama fotografie ze záznamu o přestupku. Ta byla součástí spisového materiálu předloženého městskou policií a byl jí proveden důkaz při ústním jednání dne 26. 7. 2018. Ústního jednání se zúčastnil i obecný zmocněnec žalobce, mohl se tak k fotografii, na níž je zachyceno i přiložení mřížky za účelem zjištění, zda byl dodržen návod k obsluze rychloměru a zda byl dodržen předepsaný úhel měření, vyjadřovat, mohl užití této pomůcky či způsob, kterým byla v dané věci použita, zpochybňovat, což neučinil. Žalobce tak ostatně neučinil ani v odvolání, kde žádné odvolací důvody neuvedl. Závěry uvedené ve zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu byly v daném případě použitelné, pořízená fotografie s mřížkou dokládá dodržení předepsaného úhlu měření, po

provedeném dokazování nevyvstaly pochybnosti o správnosti měření rychlosti, které provedla ověřeným přístrojem k tomu způsobilá a proškolená strážnice městské policie. Soud proto neměl potřebu nechávat vypracovat znalecký posudek z oboru metrologie ani provádět další žalobcem nadbytečně navrhované důkazy. Také správní orgány za této situace nebyly povinny provádět důkaz návodem k obsluze měřícího zařízení a z něj citovat.

20. Námitku žalobce, že se v místě měření nejednalo o rovný úsek komunikace, vypořádal již správní orgán I. stupně, když vysvětlil, že přímost úseku plyne jednak z mapy, která je součástí spisového materiálu, navíc je správnímu orgánu předmětné místo z vlastní zkušenosti známo, a není tedy pochyb, že i tato argumentace žalobce je účelová. Žalobcem předložená fotografie ostatně zachycuje rovný úsek komunikace zakončený zatáčkou, správní orgány se adekvátně vyrovnaly s tvrzeními žalobce, když popsaly, že fotografie zachycuje opačný směr, než kde bylo provedeno měření. Popsaným odůvodněním se správní orgány vypořádaly také s důkazními návrhy žalobce (návod k použití měřícího zařízení, místní šetření). Skutečnost, že dle návodu k použití by mělo být měření prováděno na rovném úseku komunikace správní orgány nespороvaly, současně měly za bezpochyby prokázané, že v místě měření se rovný úsek komunikace nachází. Tvrzení, k nimž žalobce uvedené důkazy navrhoval, byla tedy vyvrácena a provádění dalšího dokazování k těmto tvrzením by bylo zcela nadbytečné, což lze z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů seznat.
21. Formulace námítky týkající se nedostatečného odůvodnění odchylky měření 3 % svědčí o tom, že jde též o typově uplatněnou námitku, která se v žalobách podávaných týměž právním zástupcem přestupců objevuje standardně, bez ohledu na skutkové okolnosti případu. V dané věci žaloba pominula, že správní orgány nevycházely z odchylky 3 %, ale 3 km/h. Je pravdou, že se správní orgány blíže nevěnovaly odůvodnění užití odchylky měření. To však dle názoru soudu samo o sobě nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí. Odchylku při měření rychlosti, která činí 3 km/h při rychlosti do 100 km/h a 3 % při rychlosti nad 100 km/h, neupravuje žádný právní předpis, její aplikace, která jde ve prospěch řidiče vozidla, vychází z ustálené praxe správních orgánů a soudů. Z této ustálené praxe vycházelo stanovení rychlosti vozidla i v daném případě. Ve výpočtu rychlosti při užití dané odchylky soud neshledal pochybení.
22. Dle názoru soudu nebylo na místě napadené rozhodnutí zrušit ani pro nedostatečné odůvodnění formy zavinění. Podle § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky je forma zavinění u obviněného, který je fyzickou osobou, povinnou součástí výrokové části rozhodnutí o přestupku. Podle § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky postačí k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Podle § 15 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky je přestupek spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí (tzv. nedbalost vědomá) nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to

vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl (tzv. nedbalost nevědomá).

23. Ke spáchání přestupku vědomou nedbalostí se vyjádřily správní orgány obou stupňů. Zásadně platí, že rozhodnutí vydaná v obou stupních přestupkového řízení tvoří celek a že zdůvodnění správního orgánu I. stupně může být rozhojňeno podrobnějšími úvahami odvolacího orgánu. „*Nejen za situace, kdy správní orgán druhého stupně změní rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, nýbrž i tehdy, pokud podle § 90 odst. 5 téhož zákona odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítne a toto rozhodnutí potvrdí, je oprávněn provést určité dílčí korekce odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jestliže jinak dojde k závěru, že odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí není v rozporu s právními předpisy a je správné*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012 - 48). Protože žalobce nepoukázal na nic, co by mohlo naplnění znaků skutkové podstaty zpochybnit, neuváděl žádné podrobnosti, ze kterých by bylo možné blíže zhodnotit jeho vůli či vědomí o tom, jakou rychlostí jede a na jaké pozemní komunikaci a jaká je zde maximální povolená rychlost, správní orgány na naplnění složky vědomí usoudily z okolností, za nichž k protiprávnímu jednání došlo a které vyplynuly z provedeného dokazování. Protože z provedeného dokazování nevystaly žádné okolnosti, ze kterých by bylo možné usoudit, že zde byly takové důvody, pro které by se žalobce mohl spolehnout na to, že zájem chráněný zákonem (tj. zájem na zajištění bezpečnosti silničního provozu) neporuší, nelze správním orgánům vytýkat, že odůvodnění zavinění protiprávního jednání ve formě vědomé nedbalosti nebylo podrobnější. Správní orgány při úvaze o formě zavinění reflektovaly rozsah překročení rychlosti a zkušenost žalobce jakožto řidiče. Ten jako dlouholetý držitel řidičského oprávnění nemohl nevědět, že maximální povolenou rychlost v obci překročil o 35 km/h, a hranici rychlosti dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona o silničním provozu tedy překročil o 15 km/h.
24. Nyní k žalobním námitkám proti uložené sankci. Dle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu správní orgán za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 uvedeného zákona uloží pokutu 2 500 Kč až 5 000 Kč. Z uvedeného rozpětí výše pokuty vyplývá, že jde o pokutu relativně nízkou, kdy zákon nedává správnímu orgánu široký prostor pro správní uvážení, tj. zohlednění demonstrativně uvedených kritérií pro uložení trestu dle § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky. Tuto skutečnost měl soud na paměti, stejně jako účel řádného odůvodnění výše uložené pokuty, kterým je nepochybně individualizovat pokutu v závislosti na okolnostech konkrétního případu a osobě přestupce tak, aby soud mohl přiměřenost uložené pokuty přezkoumat.
25. Soud má za to, že odůvodnění výše pokuty, byť nijak podrobné, nezavdává žádné pochybnosti o zákonnosti a přiměřenosti pokuty uložené ve výši 3 000 Kč. Žalobce toliko v obecné rovině namítá, že nebyla zohledněna veškerá kritéria pro stanovení výměry sankce, ale již neuvádí,

jaké konkrétní okolnosti v souvislosti s přestupkem či jeho zaviněním atd. měly správní orgány v jeho případě zohlednit. Z ničeho neplyne, že by správní orgány aplikovaly další, zákonem zapovězená kritéria. Soud dále uvádí, že není povinností správních orgánů vždy popisovat správní praxi, kterou mají zavedenu při ukládání pokut za typově shodné přestupky, aby bylo možné bez dalšího na základě jejich rozhodnutí učinit srovnání ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu. Žalobce v přestupkovém řízení nepoukázal na jiné skutkové obdobné případy, v nichž by byly přestupcům za daný přestupek uloženy jiné pokuty. Nebylo tedy na místě, aby se správní orgány blíže k zastávané praxi vyjadřovaly. Ani v žalobě žalobce netvrdí žádné skutečnosti, které by porušení zásady předvídatelnosti správních rozhodnutí mohly nasvědčovat.

26. Délka přestupkového řízení není sama o sobě skutečností, která by musela být vždy zohledněna při ukládání pokuty. Žalobce spáchal přestupek v květnu 2018, přestupkové řízení bylo pravomocně ukončeno druhostupňovým rozhodnutím žalovaného z listopadu 2018. Nelze tedy hovořit o nestandardní délce řízení, která by se měla projevit snížením uloženého trestu. Stejně tak nebylo povinností správních orgánů přihlídnout k tomu, že žalobci byla současně uložena povinnost uhradit náklady správního řízení v paušální výši 1 000 Kč. Tato povinnost nastupuje ze zákona, konkrétně na základě § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Z tohoto zákona ani prováděcí vyhlášky č. 520/2005 Sb. nevyplývá, že by správní orgán měl zohlednit výši nákladů řízení při uložení sankce. I když je záznam bodů v registru řidičů dle závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2015-55, publ. ve Sb. NSS 339/2016, „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, nejedná se o porušení zásady *ne bis in idem* (v podrobnostech viz bod [38] uvedeného usnesení), není tedy na místě záznam bodů zohledňovat v rámci úvah o výši současně ukládané pokuty.
27. Výše sankce, kterou správní orgán I. stupně, přestože neshledal polehčující okolnosti, stanovil v dolní polovině zákonem stanovené sazby, odpovídá typové závažnosti daného protiprávního jednání, jelikož žalobce přesáhl povolenou rychlost v obci o 35 km/hod, čímž nepochybně ohrozil bezpečnost silničního provozu. Na tuto skutečnost správní orgán I. stupně správně poukázal. V Žalobě citovaná část odůvodnění správního orgánu I. stupně není odůvodněním druhu a výše uloženého trestu, k němuž správní orgán logicky přistoupil teprve v závěru svého rozhodnutí. Nebyl tedy porušen zákaz dvojího přičítání skutečností v neprospěch pachatele přestupku. Poukaz na předchozích 11 záznamů o přestupcích a stav bodového hodnocení 2 body je hodnocením osoby pachatele. Z tohoto pohledu není institut zahazení rozhodný, neboť předchozí páchaní přestupků dokládá, že žalobce je osobou se sklonem nerespektovat pravidla provozu na pozemních komunikacích. Konkrétně správní orgán I. stupně vyzdvihl poslední záznam o přestupku z r. 2016, na nějž institut zahazení nelze vzáhnout. Takové zohlednění předchozího spáchání přestupku považuje soud za souladné s § 37 a § 40 zákona o odpovědnosti za přestupky, za zcela logické, respektující jak represivní, tak preventivní účel ukládané pokuty.

28. Dovolával-li se žalobce příznivější právní úpravy nového zákona o odpovědnosti za přestupky, svědčí to pouze o uplatňování typových námitek bez znalosti konkrétního případu. S ohledem na dobu spáchání přestupku v květnu 2018 byla věc správními orgány posuzována podle zákona o odpovědnosti za přestupky, účinného od 1. 7. 2017. Možnost mimořádného snížení výměry pokuty podle § 44 tohoto zákona nezakládá povinnost správních orgánů odůvodňovat nevyužití tohoto institutu v případech, kdy neshledají podmínky k jeho aplikaci. Jedná se o institut mimořádný, jak jeho název napovídá, a protože v daném případě správní orgány zjevně neměly za to, že je na místě jej využít, s čímž se krajský soud ztotožňuje, nebyly povinny se jím v odůvodnění blíže zabývat.
29. Lze tedy uzavřít, že správní orgán se stručně, avšak s ohledem na výši a malé rozpětí zákonné sazby dostatečně vypořádal s výší uložené pokuty. S přihlédnutím k tomu, že žalovanému mírně přitěžuje předchozí spáchání přestupku v r. 2016 a překročení hranice rychlosti dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona o silničním provozu o celých 15 km/h, lze hovořit, pokud jde o výši pokuty, spíše o benevolenci správního orgánu, v jejímž důsledku nemohl být žalobce poškozen. V projednávané věci dle názoru soudu nebyly překročeny zákonné meze správního uvážení a pokuta 3 000 Kč byla žalobci stanovena v přiměřené výši.
30. Na závěr soud poznamenává, že nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce a požadavek na anonymizaci rozhodnutí ve věci není na místě v rozsudku vypořádávat, neboť se nejedná o žalobní body. Soud na okraj konstatuje, že publikace rozhodnutí na webových stránkách Nejvyššího správního soudu není v kompetenci krajského soudu.

V. Závěr a náklady řízení

31. Na základě shora uvedené argumentace soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. za výslovného souhlasu žalobce a žalovaného.
32. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
33. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 31. května 2019

Mgr. Zdeněk Macháček
samosoudce